

Самотній, хворий, думаю в хатині,—
 Круг мене темна, тиха, сонна ніч,
 І в мені темно, тихо, сонно, в мині
 Зів'яли сили, щезла втіха пріч,
 Замерли нерви... Мов серед пустині,
 Жию серед людей, і кожда річ
 Мертве лице до мене обертає,
 В воді мов, в мозгу всякий слід щезає.

Колись було — тямую, мов крізь сито,—
 Дитина ще — знання голоден, я
 З безмірною жадобою зглибити,
 Постигнути старавсь, що добула
 Невсипна думка людська. Жити, жити
 По-людськи! Мислі, праці! Се була
 Та ціль, що 'д собі вічно мя манила,
 Манить і досі! Ах, та йти несила!

Колись було — і в мені кров кипіла,
 Тремтіли нерви, наче струни в грі,
 І серце билось живо, мисль світліла,
 І сни розкішні снилися мені!
 Минуло все! Жар знищив силу тіла
 І соки мислі висушив, пишні
 Надії цвіти підкосив,— мов буря,
 Безплотно, пусто так любов минула.

Та, наче явір вглиб, у корінь втятий,
 Я ще державсь, кріпився і гадав:
 «Га, годі повно всім ся розвивати,
 А повний, цільний розвиток припав
 У поділі лиш дуже небагато
 Щасливим. Ти ж на боці геть остав
 Свій біль і муку,— сам себе зречися
 І весь загальній справі посвятися».